

ΤΣΑΝΔΥ Ε

Θανάσης Κατραπάνης, Είς επανόρθωσιν τῶν ἐν Ζ' τόμῳ (σελ. 355) σημειοῦμεν κατὰ πληροφορίας τῶν υἱῶν του ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Στράντζαν τῷ 1876 καὶ ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 26 Δεκεμβρίου 1936.

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

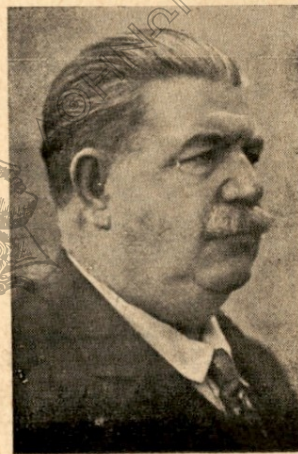
«Θρακικὴ» τ. Ι' 1938 σ. 375

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΤΗΝ 26ην Δεκεμβρίου τοῦ 1934 ἡρεμος καὶ γαλήνιος παρέδιδε τὸ πνευμά του στὸν Πλάστη ὁ ἀείμνητος λαϊκὸς ποιητὴς τῆς πόλεώς μας Θανάσης Κατραπάνης. Τον πῆρε ὁ Χάρος κί' ἔφυγε στὸ μακρονό κι' ἀγύριστο ταξεῖδι χωρὶς βογγιτὰ καὶ δάκρυα χωρὶς πόνους καὶ βάσανα. Ἄφηκε ἡρεμος τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν αὐτὴν ποὺ ἤξευρε αὐτὸς νὰ ζήσει καὶ ν' ἀπολαύσῃ τ' ἀγαθὰ τῆς, ψάλλοντάς τὰ κάλλη τῆς σὲ στίχους μελισσιὰς χιτους, ἀλλὰ καὶ βοηθῶντάς τὸν φτωχὸ, τὸν ἄπορον καὶ πένη. Ἰὸ σπῆτι τοῦ Θανάση Κατραπάνη δὲν ἦταν μόνον τὸ κέντρον γιὰ ὅσους ἀγαποῦσαν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, δὲν ἦταν μόνον συγκέντρωσις τῆς τέχνης καὶ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ πανοίπωρον καὶ πανσίλυπον κάθε πτωχοῦ ποὺ μέσα ἐκεῖ εὔρισκε τὴν παρηγορία καὶ τὴν ἀνακούφισι. Ἦταν τὸ σπῆτι τοῦ ποιητοῦ μία κυψέλη πνευματικῆς ἐργασίας, ἐργασίας ἐμπορικῆς ἀλλὰ καὶ ἐργασίας ἀθορύβου φιλανθρωπικῆς.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης γεννήθηκε στὴν Στράντζα (Σερβέντιον) Ἐπαρχίας Τυρολόης τῆς Θράκης στὰ 1876. Ἠκολούθησε ἐλάχιστες σπουδὲς στὴν πατρίδα του καὶ ἐμορφώθη κατόπι γερὰ καὶ καλά

στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ κόσμου. Ἐμελέτησε νύχτα καὶ μέρα τοὺς Ἑλληνα, λογοτέχνας καὶ ἐσπούδασε τὴν Μυθολογίαν καὶ Ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰ μαθητικὰ ἐδόλια τοῦ Σχολείου τῆς Στράντζας ἄρχισε νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Ἦταν γεννημένος γιὰ ποιητὴς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄργησε ν' ἀνοδειχθῇ ἓνας ἀπὸ τοὺς συμπαθεστέρους λαϊκοὺς ποιητὰς καὶ νὰ γίνῃ τόσο εὔφημα γνωστὸς ὄχι μόνον στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς πόλεως μας καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε γωνιά τῆς ὑψηλίου, ὅπου ὑπάρχει ἐστία ὁμογενῆς. Ἦταν ὁ

σα τὸ ὕστατον κατὰ τὸ 1834 ἐπὶ Πατριαρχείας Κωνσταντίου τοῦ Α' τοῦ ἀπὸ Σιναίου καὶ τῆς ὁποίας ἢ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει Ἐκατονταετηρίδος τελετῇ μεγαλοπρεπῶς διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Λειτουργίας ἐπανηγυρίσθη τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1936.

Ἦγουμενεὺς τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, εἰς τὸν περίβολον τῆς ὁποίας καλλιμάρμαροι ἐγείρονται οἱ Τάφοι τῶν Ἀειμνήστων Πατριαρχῶν ὡς καὶ τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῶν Νοσοκομείων, ὁ ἀπὸ Ἐπίσκοπος Ἀβύδου τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1936 προσηχθεὶς εἰς Μητροπολίτην Αἴνου κ. Γερμανός, (*) Ἱεράρχης ὀξύνοος, δραστήριος, εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ καίτοι λιπαρᾶς ἐκκλησιαστικῆς πείρας καὶ μορφώσεως, μεγάλας καὶ ἀξιοζήλους ὑπηρεσίας παρέχων τόσον εἰς τὴν Μονὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἥς μέλος ἀπὸ τῆς προαγωγῆς του τυγχάνει. Ἱερατεύουσι δ' ἐν αὐτῇ οἱ Πανοσιώτ. Ἀρχιμανδριτῆς κ. κ. Χρυσανθὸς Μαντᾶς καὶ Κυρίλλος Ἀγαπίου. Διάκονος τῆς Μονῆς, ὁ Ἱερολ. κ. Μηνᾶς Ἀνδρεάδης. Πρωτοψάλτης ὁ ἐπὶ μουσικῇ τέχνῃ διακρινόμενος Μουσικολ. κ. Μιχαλάκης Χ'.

(*) Ἴδε Βιογραφ. σημείωμα αὐτοῦ Ἡμερολ. Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 185 186.

Ἀθανασίου ὅστις διδάσκει τὴν πατρίαν μουσικὴν εἰς τὴν Χαλκίτιδα Θεολ. Σχολήν. Τὴν διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διευθύνει Ἐπιτροπὴ διοριζομένη ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῶν Νοσοκομείων καὶ ἡ ὁποία προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου καὶ φιλογενοῦς κ. Γεωργίου Τζαζοπούλου ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Ι. Κεσίσογλου, Β. Γεωργιάδου, Μην. Μαξιμάδου, Χαρ. Καραγιανοπούλου, καὶ Ἡρακλ. Ζάμπογλου. Γραμματεὺς τῆς Μονῆς κ. Θωμ. Ἰωαννίδης.

Αἱ πρόσδοσι τοῦ Ἱεροῦ τούτου Προσωνήματος, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐλαβῶς ἐκλινὰ τὸ γόνυ καὶ λουσθέντες ἐν αὐτῇ τὴν ἴασιν ἔλαβον Ἀσκήτορες καὶ Βασίλεις, Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, Μεγιστάνες καὶ Λογάδες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πάσης ἔποχης ὡς καὶ τῆς παρακειμένης Νεκροπολεως, διατίθενται ἕπερ τῶν Ἀσύλων τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, τοῦ μοναδικοῦ καταφυγίου τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν Ἱερῶν τούτων Κειμηλείων τὰ ὅποια ἀνήγειρον, διέσωσεν καὶ διετήρησεν ἡ πίστις τῶν προγόνων καὶ πατέρων μας καὶ τὰ ὅποια ὡς Ἱερὰν Παρακαταθήκην ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιγιγνομένους πρὸς φύλαξιν καὶ ἀπρόσκοπτον ἰσυνέχισιν τοῦ Ἱεροῦ δι' ὃν ταῦτα ἀνηγέρθησαν σκοποῦ.

ποιητής τοῦ λαοῦ καὶ ὁ μόνος πόθος του ἦταν νὰ πλησιάσῃ τὸν λαό, νὰ τὸν μελετήσῃ καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ αἰσθηματὰ του σὲ στίχους ζωντανούς. Ἐλάτρευε τὴν φύσιν φανατικά καὶ γι' αὐτὸ τὶς ὥρες τὶς ἀναπαύσεώς του τῆς περνοῦσε στὴν ἐξοχή, ὅπου στὸ ἄκουσμα τοῦ ἀηδονιοῦ ἔγραφε καὶ ἀπήγγελε στίχους.

Λάτρης τῆς δημοτικῆς γλώσσης, φανατικὸς ἐργάτης τῆς ἰδέας, κρατοῦσε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς μεγάλους τῆς γλώσσης μεταρρυθμιστὰς τὸν Ἀλεξ. Πάλλη καὶ τὸν Ι. Ψυχάρη, οἱ ὅποιοι πολὺ ἐκτιμοῦσαν τὸ ποιητικὸ του τάλαντο καὶ τῆς προσπάθειάς του γιὰ τὴν μεταρρύθμιση τῆς γλώσσης. Κι' εἰς ἐσβόμενοι τὰς ἰδέας του κοί γιὰ νὰ μὴ ταράξουμε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του τὶς ὀλίγες αὐτὲς λέξεις τὶς γράφουμε στὴν γλῶσσα ποὺ ἀγάπησε καὶ ἐκαλλιέργησε στὴν ζωὴν του.

Ἄλλὰ καὶ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ λογογράφοι ὡς ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, Ἰ. Πολέμης καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρατοῦσαν μαζῆ τοῦ ἀλληλογραφία καὶ ἔγραφαν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργον του ἐπαινετικά, διότι ἀνεγνώρισαν τὴν ποιητικὴν του ἀξία καὶ τὸ ποιητικὸ του ἔργο ποὺ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο καὶ πολυποικίλο.

Κριτικὸς γιὰ τὸ πλούσιο ποιητικὸ ἔργο τοῦ Θανάση Κατραπάνη ἔγραψαν ἓνα σωρὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ εἰδικούς καὶ καλοὺς τῆς πέννας λατρευτὰς, οἱ ὅποιοι ἀνέλυσαν τὸ ἔργο καὶ τὸν κατέταξαν στὴν θέσιν ποὺ ἀρμόζει γι' αὐτὸν μέσα στὸ Πάνθεον τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων

ποιητῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειρήσουμε ν' ἀναλύσουμε τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ πρῶτον ὡς ἀναρμόδιοι καὶ δεύτερον διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ στενὸς τοῦ Ἡμερολογίου τοῦτου χώρος.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης ἔγραψε ἄπειρα ποιήματα ποὺ ἀποτελοῦν πλούσιες συλλογὲς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν : «Τὰ Χρυσόλογα», «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» ποὺ εἶχαν καταπληκτικὴν κυκλοφορία μὲ δύο ἀνατυπώσεις, «Τὰ Τραγούδια τῆς Ἀγάπης», «Τὰ Ἀνθοτραγούδα», «Τὰ Ἀγοιξιάτικα», «Τὰ Φθινοπωρινὰ», «Τὰ Χειμωνιάτικα», «Τὰ Λουλούδια τῆς Θράκης», «Τὰ Βαρκικὰ Κρασοτραγούδα», καὶ «Χίλις καὶ μία Παροιμίαι». Πολλὰ ποιήματὰ του ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ τῆς πόλεώς μας, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐμ. Καλομοίρη, τοῦ ἀειμνήστου Γ. Παχτίκου καὶ τοῦ κ. Κίμ. Μπέλλα.

Ἄλλὰ τὰ καλλίτερα ποιήματὰ του, ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοῦ χάριζαν μιὰ ἰδιαίτηρη ποιητικὴ δόξα μένον δυστυχῶς ἀνέκδοτα καὶ ἀγνωστα τελείως στὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ ποιητικὸς πλοῦτος ἐξεδίκετο σ' ἓνα τόμον ὁ ὁποῖος ν' ἀπετέλει εὐλαβὲς μνημόσυνον τῆς μακαρίας μνήμης τοῦ ποιητοῦ.

Ἄλλὰ ὁ Θανάσης Κατραπάνης δὲν ἦταν μόνον ποιητής. Ἦταν πρὸ παντὸς ἀνθρώπος καλόκαρδος, ἀγαθὸς, ἄδολος, ἀνοιχτόκαρδος, πρό-

τυπον καλοῦ συζύγου, φιλόστοργου πατέρα, ἀλλὰ καὶ κοινωνικοῦ πατριῶτος, ὁ ὁποῖος ὠφέλησε τὴν πατρίδα του, ὠφέλησε τὴν κοινωνίαν, εὐηργέτησε ἀθρόοις τὸν πλησίον καὶ ἀπάλειψε τὸ δάκρυ τοῦ ὄρφανοῦ, κάμνοντας αὐτὸ νὰ ξεχάσῃ τὴν ὀρφάνια του καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴ χάρὰ τῆς ζωῆς.

Ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ ἐνεφύσησε στὴν ψυχὴν τῶν δυὸ καλῶν υἱῶν του, τοῦ κ. Κώστα καὶ τοῦ κ. Χριστοφόρου, ὅλος τὰς ἀρετὰς ποῦ τὸν διέκριναν καὶ γι' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ σήμερον συνεχίζουν πολὺ ἀξίεπαινα τὸ ἐμπορικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν τοῦ πατέρα των ἔργον εἰς τὴν ἐμπορικὴν καὶ κοινωνικὴν κοινότητα, συγκεντρώνοντας τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ὅλης τῆς κοινωνίας μας καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ κί-

σμου μεθ' οὗ τόσον ἀξιοπίστως συναλλάσσονται.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ χαράσσομεν τὶς ἀπέριτες αὐτῆς γραμμῆς σκορπίζοντες μερικὰ χλωμὰ ἀγριολούλουδα ποῦ τόσον τὰ ἀγάπησε καὶ τὰ ἐξύμνησεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐπιήτοῦ τριετοῦς του τάφρου, ζαίνοντες τὴν μνήμην του μὲ τὰ ὀραιότερα μῦθα τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ποιητικὸν του ἔργον καὶ γιὰ τὸ ποιητικὸν του μνημόσυνο, δημοσιεύομε κατωτέρω μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἐσταχυολογήσαμε ἀπὸ τὸν μέγαλόν του ποιητικὸν καὶ ἀνθοσπασμένο ἀγρὸν, ποῦ θὰ μείνῃ αἰῶνια ἀειθαλῆς ὅπως αἰῶνια θὰ παραμείνῃ καὶ ἡ μνήμη τοῦ λαϊκοῦ ποιητοῦ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ.

ΠΑΡΙΟΜΙΕΣ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ 1001 ΠΑΡΙΟΜΙΕΣ)

Βουβός, κουφός καὶ ἀμίλητος
Δίχως νὰ εἰσῆ, νὰ ἴσαι,
Τότες μόνον στὸν βίον σου
Ἦσυχα θὰ κοιμᾶσαι.

☩☩

Τὸ πείσμα κάμει τὸν φονηὰ
Κι' ἡ ἀνέχεια τὸν κλέφτη.
Κι' ὁ φλύαρος σιτὴν φυλακὴν
Ὡσὰν τὴν μυῖαν πέφτει.

☩☩

Ἐτῆς εὐτυχίας τὸ βουνὸ
Βρίσκεις λαγούς, περδίλια
Ἐτῆς δυστυχίας δὲν θὰ βρῆς.
Μῆτε καὶ τὰ ραδίκια

Σὰν ἔχῃς φίλε μου, λεφτὰ
Ὁ κόσμος σ' ἐκτιμᾷ
Καὶ σὰν γλυστερίσης μιὰ φορὰ
τὴν ράχι σου γυρνᾷ.

☩☩

Κυβερνήτης ὅταν γίνῃς
Νὰ προσέχῃς πειὸ πολὺ
Τοὺς κόλακας ὅπου δίνουν
Τοῦ Ἐκαριώτη τὸ φιλὶ.

☩☩

Στοῦ ἔρωτος μὴ κοιμηθῆς
Ποτὲ το περιβόλι
Γιατὶ οἱ ἀγγέλοι γίνονται
Πολλὲς φορὲς διαβόλοι.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ

Ἄγαπη μου, γλυκυτατή ἀγάπη
Παντοῦ αὐτό τ' ἀχνίλι διαλαλεῖ,
Αὐτήν ζητᾷ παντοῦ ἡ ἀνθρωπότης
Τ' ὀλογλυκύτατό της τὸ φιλί.

☩

Κανείς δὲν ζεῖ δίχως ἐσέν' ἀγάπη,
Καὶ μῆτε θά εἶχε ἡ μάνα τὸ παιδί
Ἡαὶ μῆτε σπῆτι μῆτε Ἐκκλησία,
Φωλιὰ δὲν θά βρῆς πάνου σὲ κλαδί.

☩

κι' αὐτὴ ἡ Γῆ, θὲ ν' ἄλλαξε τὸν τόπο,
Θά πήγαινε ἄλλοῦ πεῖδ μακρὰ
Κι' αὐτὴ, ἔχει ἀγάπη μὲ τὸν Ἥλιο
Κι' οὐτός της ἔχει δώσει τὴν καρδιά.

☩

Ἄγαπη, Σὺ βασίλισσα τοῦ κόσμου
Ἐοὐ κι' αὐτὴν τὴν Γῆ μας κυβερνάς,
Ἀγκάλιασε μὲ πόνο αὐτὸν τὸν κόσμο,
Τὴν πλάτη σου σ' αὐτὸν μὴν τὴν γυρᾷ.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ἄπ' τὰ φτερά σου σ' ἔχω πιᾶσει τώρα
Τσαχλίνη τὴ σαῖτα σου κρατῶ
Μ' αὐτὴνα Σὺ, τὸν κόσμο τῶν πτηγόνων
Κι' ἄκουγε τὸν καῦμό του τὸν φριχτό.

☩

Μά, δὲν μὲ λές τι εἴπαιξε ἡ νεότης;
Γιατί μὲ πάθος τὴνε πολεμάς;
Σ' ἄλλουνα τὸ ποθοῦμενο τὸν δίνεις
Κ' ἄλλουνα ἄγρια τὸν πολεμάς.

☩

Πές μου γιατί σου σπᾶνω τὰ φτερά σου
Καὶ τὴν σαῖτα τὴν φαρμακερῆ;
Ἐδῶ μέσ' στὸ κρατῆριό σου λέγω,
Καμμιὰ ψευτιά νὰ ἔερης δὲν χωρεῖ.

☩

Ἐμπρός! Ἄχ! τὰ φτερά μου μὲ πονοῦνε
Θά σὲ τὰ πῶ, ἂν εἶσαι μοναχός,
Ἐγὼ ἂν ἐβλεπα ἀπὸ τὸν κόσμο
Καὶ σί, δὲν θά 'σουν τώρα ὁ φτωχός.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΨΕΥΤΙΑ

Ἐκεὶ ποὺ δγεις νὰ τρίβουνε τὰ χέρια
Νὰ χάνουνε τὰ λόγια τὴ σειρά
Κι' ὅταν θά δγεις νὲ ξεροκαταπίνουν
Ἐκεὶ 'νε καὶ ἡ Ψεύτρα ἡ κυρά!

☩

Τὸ ψέμμα, μάθε, εἶναι πάντα ψέμμα
Γι' αὐτὸ μὴν καρτερᾷς ποτὲ καλό,
Σάνα ζητᾷς στὰ τρισβάθα τὰ βᾶθη
Βελόνι ποὺ ἤπεσε μεσ' στὸ γυμλό.

☩

Συντρόφισα ποτὲ σου μὴν τὴν κάνεις
Τὰ χάδια της ποτὲ σου μὴν ποθεῖς,
Τὰ δόλια τὰ φιλιὰ της πέτα, φεῦγα
Σὰν θέλες ἀπ' αὐτὴνα νὰ σωθῆς.

☩

Αὐτὴ 'νε ποὺ γυρίζει κάθε μέρα
Μ' ἐκείνην ποὺ τὴν λέγουνε κλεισιά
Ἢ μιά κρατεῖ τὴν πυροστιά στὸ χέρι
Κι' ἡ ἄλλη τὴς κλεισιάς της τὴν μασιά.

Η ΑΠΑΤΗ

Δειλή, ποὺ μὲ τὸ δόλο ζεῖ στὸν κόσμο,
Κι' ἄλλη καμμιὰ δὲν ἔχει συλλογή,
Μὰ τὴς ἀπάτης, ὁ φανὸς δὲν καίει,
Πολὺ καιρὸ πάνου σ' αὐτὴ τὴ Γῆ.

☩

Στὸ πρῶτο φύσημα τ' ἀγέρι σβύνει,
Τὸ αἶσχος μῆσκει πάντα συντροφιά,
Τὴς συμβουλές αὐτὸν τὸν δρόμ' ἄς πάρῃ,
Κάθε καινοουργιότητά της καρδί.

☩

Κι' ἄς μὴ χαρῆ τὸ μάτι της στὸ γέλιο
Τὰ χάδια της ποτὲ νὰ μὴν χαρῆ
Γιατί αὐτὴ τὸν δόμο της ἂν πάρῃ
Δυὸ ρούχα πᾶν στὴν πλάτη της φορεῖ.

☩

Κακιὰ συντρόφισα στὸ νεῖδ ταξειδί
Μὲ τ' ἄνθια σου στρώνεις τὸν πηγαμιό,
Μὲ τὸ φαρμάκι σου τὸν ποτίζεις
Τὸν διψασμένο σου τὸν γυρισμό.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΤΥΧΗ

Ὡραία κόρη, πέσμε μου ποῦ νὰ σ' εὔρω,
Ἀόρατη, ποῦ τρέχεις πᾶν' στὴ Γῆς,
Προσκύνημα εἶσαι σὺ ὅλου τοῦ κόσμου
Κι' ἐλπιδοφόρα εἶσαι τῆς Ζωῆς.

☩☩

Δυσεῦρετο διαμάντι δουλεμένο,
Μὲ τῆς λαχτάρας τὸ χρυσὸ σφυρι
Ἡ σκέψη μου τὰ θάματά σου βλέπει
Στὴν ἄκακη καρδιά σου ἀπορεῖ.

☩☩

Σὰν τὴ στραβὴ ποῦ πέφτει ὅπου λάχει
Καὶ δὲν διαλέγεις μήτε ὠμορφιά
Μήτε τὰ νειάτ' αὐτὰ σὲ γαργαλιζοῦν
Μήτε μισεῖς κι' αὐτὰ τὰ γιερατειά.

☩☩

Τύχη στραβὴ γυρίζεις μεσ' στὸν κόσμο,
Κι' αὐτὴ, θαρρῶ σοῦ λείπ' ἡ ἀκοι
Γιατὶ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά σὺν εἶχες
Θὰ ἄκουες τὸ κλάμα 'παν' στὴ Γῆ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὅλα τὰ πράγματα 'μὲ τὸν καιρὸ τους
Καὶ σὺ μὲ τὸν καιρὸ πρέπει νὰ 'ρθῆς
Γιατ' ἀλογάριστα βλέπω ἀρπάξεις
Τὸ ἄδικο δίχως νὰ θυμηθῆς.

☩☩

Μὲ μοιάξεις σὺ σὰν τὸ γεράκι ἐκεῖνο
Τὸ καρδιοάρπαγο σκληρὸ πουλι
Ἐστὸ διάβλ. του ὁ κάμπος νὰ 'ρημάξῃ
Πουλάκι νὰ μὴ βλέπει στὸ τσαλι.

☩☩

Βλέπω τὰ κλάματα τὰ 'χεις τραγοῦδι
Τὰ κυπαρισσία 'κεῖνα γιὰ βιολιά
Καὶ ἡ ζωὴ νὰ σπινταροῦ τὴ βλέπω
Στὴ ραχνασιμένη σου τὴν ἀγκαλιά.

☩☩

Ἄκου τὰ κλάματα, τοὺς θρήνους ἄκου
- Τὸ μυχολόγι κείνο τῆς ζωῆς
Τὰ κούφταλα νὰ χαίρουνται τὸν ἥλιο
Κι' ἡ νιότης νὰ κοιμάται μεσ' στὴ Γῆς.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Καθ' ἐνάστην, ἐσπέραν πρὶν ἢ κοι-
μηθῆς ἐξέταξε τὴν συνείδησίν σου καὶ
μεταμελοῦ μὲν δι' ὅσα σφάλματα διέ-
πραξες, χαῖρε δὲ διὰ τὰς καλὰς σου
πράξεις. (Πυθαγόρας)

☩☩

Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ἀξίαν εἰμὴ ἐφ' ὅ-
σον ἀφοσιούται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ
εἰς τὸ ἀγαθόν. (Ρενάν)

(Ρενάν)

☩☩

Δὲν εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ λέγωμεν
πᾶν, δ.εἰ ἔχομεν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ προσπαθῶμεν ὥστε νὰ ἔχομεν
εἰς τὸ νοῦν μας μόνον ὅσα δυνάμεθα
πάντοτε νὰ λέγωμεν.

(Paul Janet)

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὅπως τὰ ὰρολόγια,
ὅσα πολυπλοκώτερα εἶναι τόσοι εὐνο-
ιώτερον χαλοῦν.

(Chamfort)

☩☩

Ὅστις λέγει ὅτι δὲν εἶνε εὐτυχῆς θὰ
ἠδύνατο νὰ γείνη τειοῦτες διὰ τῆς εὐ-
τυχίας τῶν φίλων ἢ τῶν οἰκείων του.
Μόνον ὁ φθόνος τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν εὐ-
τυχίαν αὐτήν.

(La Bruyere)

☩☩

Ὁ σοφὸς οὔτινος τὰ ἥθη εἶναι ἐπι-
λήψιμα, δμοιάζει τυφλὸν κρατοῦντα
πυρσόν, δι' οὗ φωτίζει μὲν τοὺς ἄλ-
λους ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν βλέπει.